

ÉJSZAKAI MŰSOR

FENYVESI OTTÓ

Marton László Távolodónak

Füstöl a víz. Nem hallani semmit.
Nem hallani, rossz a szövegekörnyezet.
Szex and roll és halál.
Gerjednek, zúgnak a hangfalak.
Ólmos idő és egy Mercédész tájszólásban.
Valami összeáll, mégis funkcionál.
Kádnyi víz, terhes óceánidő.
Mohó enzimek szerelik optimizmusom.
Már megint este. Visszatérő, akár motívum is.
Mélysötét, ultramarin. Ezeréves szakadék.
A világ valamelyik zugában áznak a hullajelöltek.
Szétszórt szavak, jegyzetek. Hideg tányérok.
Sürög a sok tündér a nyikorgó éjszakában.
Egykoron szólt a dal. Nyugalom honolt
az Aranka torkolatánál. Vadkacsák és szalonkák
mehűzták magukat a zombékban.
A történet nagyon szving, könnyen darabokra tört,
s jött bármi: közhely és banalitás.
A lemezjátszó tűje hibás barázdában.
Ezeréves szakadékban. Az utolsó bácskai éjszakában.
Nem hallani semmit. Odakinn eső ápolja
nyomorúságunkat. Békésen szital műhelyében.
Aludni kellene, aludni éveket, tébolyult könyveket.
Lágyan bekeményítve – turbó magyar költészet.
Különben minden ellenünk. Turbékoló divatmajmok,
torlódó, fájó mássalhangzók, segédszövegek.

Csúcsforgalom versben, költészetben.
Tétova félig senkik-valakik. Átutazóban.
Tranzitálom hibás barázdában.
Tej aludni mélyen. A föld alatt
a ritmus lágyan bekeményedik.

Füstöl a víz. Gerjednek-zúgnak a hangfalak.
Egy apró padon a gonosz örökkévalóság,
a látszatba betört átlényegíthetetlen.
Az utolsó éjszakai műsor, az utolsó dal.
Azóta is hangolom, stimmelem önmagam.
Mindenütt és sehol.
Jól van, nincs jól. Minden, ami van. Úgy, ahogy.
Csenej, Bivalyos, Szőreg, Római-sáncok.
Leborotvált évek, srácok.
Lázás szívű Szent Tamások, régi motorosok.
Csak semmi katasztrófa. Csak semmi lélekharang.
Az egyik vidéki forgatagból a másikba.
Hang se ki, se be. Ólom az egész világ.
Ázott madártoll, szétrágott étel.
Utolsó éjszakai szalmaszál, utolsó hangszalag.

Füstöl a víz. Az eső dorombol.
Lágyan bekeményítve kaszabol.
A tébolyult barázdában. Esti tonik,
sertésbordaszagú vacsoraemlékek,
savak, jegyzetek. Aktuális lázálmok.
Őrült éjszakai viharok.
Egy apró padon a híd alatt dideregve,
hallgatagon a nyár kuporog.
Talán örülni kéne. Valaminek.
A világ úgyis hülyül és csak hízik.
Míngyá benyomsz egy forró teát.
A bizottság majd éppen tárgyal
részben hasznos, részben káros dolgokról,
mert semmi nem megy egyszerűen, tisztán, őszintén,
csak reggel iskolába a gyerekek.